

Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.

Series V: Writings, 1909-1963, undated.

Reel
171

Box
62

Folder
1

Editorial, magazine of Dr. Herzl Zion Club, 1909.

The organization
 Editorial, from the magazine published
 by the Dr. Herzl Zion Club, about 1909 (in Hebrew)

We are at the summit. And from the summit we are gazing at a sight of pleasure and hope for the valley that stretches out before us. And the valley is not straight, lit up, green, fenced in by roses, but rather wrapped in darkness and heavy clouds, filled with obstacles, arid...

And for the lonely wanderer who is still not accustomed to thorns and stumbling blocks, storms and tempest, this road is difficult and wearisome. And at times when the gloom overcomes him and he is surrounded by darkness and his world is despair and strangulation, then thoughts of sadness, grief, and gloomy despair begin to enter his soul and a quiet sorrow begins to pierce his heart, to flutter, to spread out. And then, a thin, quiet voice calls to him: All of you! Return unto your way, wanderer, healer of grief - it is not for you to climb on rugged mountains, not for you is the summit - return.

But we did not return.

However, our existence was difficult. Who knows the struggle and conflicts of the group, its battles and contacts. The idleness of the local Zionists and their lack of earnestness in taking part in our work, the strong opposition of our enemy, our difficult future - all of these weakened our spirit but did not dishearten us. And now after the magic evolution and difficult progress, our organization stands ready and prepared to continue its work and labor with more devotion and greater strength.

Many organizations now exist whose aims agree with our aims and many more will be organized, but ~~KNESE~~ this organization was the first that saw the necessity for founding organizations whose purpose will be to unite and nationalize our generation of youth, to awaken in their hearts a Holy love, a pure love for their people and their land, to kindle in their midst the national spark that is going out under the burning coals, the ashes of life.

An emptiness and cruel despair then ruled in our camps. The youth, the youth of our people, the juice, the sweet wine of our people, who should be ~~our~~ its fighters and vanguard were false to it, and idled away their existence and the character of their lives was varied and spotty. And the hope of our people was dimming even before it was extinguished.

And then - at that very time, our boat began to sail in the sea of life. Many waves and gales threatened our existence. Many storms and tempests tossed our boats - but we - we reached the shore. We now stand at the top of the summit.

A.H.S.

Translated by Lillian Barben (Mrs. David)

November 1965

כל היקר לעמנו, ומרימים בגאון את דגלנו
המביע את כל שאיפותינו הנעלות!
מה גדול הוא הנצחון! ומה גדולה
היא הבשרה, בשרת הנצחון הזה!
א. פ.

ה א ג ד ה !

עלינו על הפסגה. ומן הפסגה סוקיין
אנו בסקירה של ענג ותקוה את הבקעה
המשתרעת לפנינו... והבקעה איננה ישרה
— מאורה, ירקרקת, סוגה בשושנים כי
אם עטופה ערפל וענני-כבר, מלאה
חתחתים ומכשולים, רטובה...

ולחנודר הגלמודי שעוד לא הורגל
בחוחים ואבני-נגף, בסער וסופה, קשה
ויגעה הדרך הזאת. ולפעמים עת מתגבר
האפל וסביבו רק חשך וישימון עילמי,
חנקי, אוי מתחילים רעיונות עצב ותונה,
יאושים קודרים להתחדק אל תוך נשמתו;
ונגעה חרישית מתחלת להבקיע אל תוך
לבבו, לפרפר, להתמתח. ואז — קול
דממה דקה קורא אליו: „כלך! שוב
לדרך נודד רפא-אונים — לא לך לטפס
על רכסי-הרים... לא בערך הפסגה —
שובה!...“

אבל אנחנו לא שבנו.

ואמנם — קשה היה קיומנו. מי יודע
את ההתאבקות וההתנגשות של האגודה,
את מלחמותיה וקרבותיה. ההתבטלות של
הציוניים המקומיים ואי-רצינותם להשתתף
בעבודתנו, ההתנגדות העזה של אויבנו,
עתירתנו המספק — כלם דכו את רוחנו
אבל לא רפו את ידינו. וכעת אחרי
השתלשלות והתקדמות איטית וכבידה
עומדת אגדתנו מוכנה ומזומנה להמשיך
ביתר שאת וביתר עז את עבודתיה
ופעולותיה.

הרבה אגודות מתקיימות כעת
שמטרתיהן מתאימות למטרתנו והרבה
עוד תוסדנה — אבל האגדה הזאת היתה
הראשונה שראתה את נחיצת יסוד
אגודות שמגמתיהן תהיינה ליהד ולהלאים
את דור צעירנו, לעורר בלבם אהבה קרשה,
אהבה טהרה לעמם ולארצם; להפיח
בקרבת את הניצוץ העממי שעומם תחת
נחלי, למצי החיים.

רקיון וישימון אכזרי שרר אז במחננו.
הצעירים, צעירי עמנו, מיץ ועסים עמני,

ב ש ר ה

מחברת של

„הדר הרצל ציון קלוב“

לכבוד השנה החמישית לקיומה.

ועד העורכים.

יהושע שמואל אברמוביטץ

אברהם פריעדלאנד

אברהם הלל סילווער

ועד המוציאים לאור

עזריאל ש. ז. ציפקין

שלום כהן

בת שבע פרידבערג

ב ש ר ה !!!

והבשרה לא בשרת פתאם היא כי אם
בשרה שנתרקמה בתוכנו; בשרה שתחלתה
בתנועה. והתנועה — תנועת התקדמות.
וכעל כל גושאי תנועה כזו, כן היה עלינו
לסבול ולעבור על כל המכשולים, והתחלות
שעמדו לשטן בדרכנו, דרך ההתפתחות.
הרבה סבלנו מחסרון התאמה,
והתמכרות מבפנים, ומהתרחקות ואי-אמון
מבחוץ, שמלאו את זכרונות שנותינו
הראשונים בפגעים נוראים, ופצעים
עמוקים.

מעשה בחברים שהתרשלו והתעלפו
וסכנה השקיפה לתנועתנו.

מעשה ב„גדולנו“ שהיו מגחכים
עלינו בבאנו לבקש דבר מה לעזרנו; ולא
הרגישו המהתלים הללו. מה מארס הוא
ההתול הזה, ומה גדול הכאב שהוא משאיר
בלבות מלאים רצון כביר ותקוה עמוקה.

אך אנחנו, בני כחות רעננים, הלכנו
באור תקותנו, הלך וסבל, הלך ונשא;
וכנבר החשך מאחרינו כן גדל האור
מלפנינו. תנועתנו הצעירה התחילה
להתפתח יותר ויותר. ההתדבקות גדלה
מבפנים וההתקרבות מבחוץ.

אז נברא הגרעין הראשון, גרעין
הנצחון. — — —

ועתה!

מספר כל כך גדול של נערים, ונערות
אמריקניים, מתעמקים בדברי ימינו
וארצנו, מחכים את שפתנו, מקירים אה

שצריכים להיות לוחמיו ונושאי דגלו
התכחשו לו — ויבטלו את הויותם,
ואופייתיהם מגון ומנמר. ותקות עמנו —
התחורה... התחורה... ועוד טרם נכבתה.
ואז — בהעת ההיא, התחילה ספינתנו

להפליג כים החיים. הרבה גלים ונחשולים
אימו את קיומנו, הרבה סערות וסופות
השתעשעו עם אנייתנו, אבל אנחנו —
אל החוף הגענו... על ראש הפסגה אנו
עומדים... א. ה. ס.

מכתבים

מכתב מאת המיסר

כותב הטורים האלה, איננו עוד עיל
ימים וכבר נודקן קצת, והוא חוגג את חג
השנתי החמישית עם אגדת ד"ר הרצל
ציון, כלומר, עם הילדים והנערים
הפעוטים חברי האגדה, ועוד, שהוא
מתעתד, לאשרו, להיות אחד מן הקרואים
הראשונים ונוטל חלק בראש.

איננו גם מאתו הסוג המתעמלים
לעשות להם שם על פני חוץ, ושכל
שאיפתם ורדיפתם לעמוד במקום גדולים,
או להיות כעצמם מן המתנשאים לכל
לראש איזו חבורה, או אחת הכנסיות
בעיר, בקצרה, חפץ הפומבי זרא לרוחו,
וכמעט שהוא נחבא אל הכלים.

אבל לעמת זה הנהו מודע לנערים,
ואוהב ואהוב להם. ליהודים הקטנים האלה
הנהו גלוי, ומתגלה להם לעתים תכופות,
ומדי פעם בפעם, מופיע להם כמנהל ומירה
דרך, ובעת ובעונה זו מתהלך עמהם כרע
כאח מעורב הוא עם הבריות הקטנות,
ומתעניין בכל אשר מתענינים הם.

כותב הטורים האלה בלמדו מפי
נסיונותיו הרבים, בעסיקת כל ימיו בחנוך
העברים הקטנים, את אפים ואת תכן
לבם, יודע נפש הילדים וחודר תוך
נשמותיהם הקטנטנות פנימה, פותח בקל
את סגור לבם האטום וסוקר בסקירה
ראשונה את הנצוץ העמום הטמון בחביון
עזו, את הזיק הקדוש המתלבה ומתלהב
לאט לאט והיה לאש-ישראלית שלהבתיה,
חופש הוא חדרי הקטנים ההם ומוצא מיד,
בלי עמל, את הגרעין הבריא ומזריע,
וגומע אתו במקומו הראוי, ומיד משריש,
מיד מצמיח, מיד יציץ ופרח, ונושא פרי
קדש הלולים.

ומכיון שאדוק אני כל כך בקטנים יותר
מבמגודלים, וחביבין עלי חיהם הפשוטים,
ומעשיהם האריגנליים, עם כל מעלותיהם
וחסרונותיהם, מאמין אני גם בכחות
היצירה שלהם, בפעולות נמשכות וקיימות,
בנטייתם להתחקות מעשי הגדולים
ולהוציאם לפעולות ביתר שאת ויותר
מתוקן ומדויק. ומכיון שהייתי מאמין אז
לפני חמש שנים בגדלות שבקטנותם, ושיש
בהם וכשרון בידיהם להסתדר ולהיות
מאחדים לאגדה שתתנהל ע"פ חוקים
חברתיים הנהוגים אצל הגדולים או
שיחקקו למה המה חקים ונמוסים לפי רוחם
ויחזיקו בהם, לכן שונה היתה אז דעתי
והשקפתי מדעת הציונים המגודלים,
הציונים העסקנים שטרחו ועמלו הרבה
לעשות נפשם לציון, שדברו השכם ודבר
אל ההמון הטורד, אל ההמון העמום
להעירו ולעוררו לתחיה, הציונים
השתדלנים שקמו להם לישראל בשנים
האחרונות, שבדקו מדין ועד באר שבע
באבוקות הציוניות ומצאו פחות פחות
מעשרה בכל עיר ועירה, בה בעת החפוש
ההיא שכחו העסקנים הציוניים את
המשה'לך והשלמה'לך הקטנים עם עיניהם
הכשרות והנוצצות, המחנה הרב והעצים
הזה, הדור העתיד לבא עם דם רותח
בעורקיו, מלא כח עלומים, שאוהב החיים
החברתיים ושחי בחברת אוהבים בני-גילו
בבית, בחוץ, ובבית הספר, ושנח הוא
ללמוד ולהתלמד, לפעול ולהתפעל, להרגיש
ולתרגש, ויבזו הגדולים לקטנות ולא
חפצו לטפל בה, ורק אחרי איזו שנים שנים
הוסדה האגדה ונערים ונערות רבים עשו
דוגמתה, אז ראו הציונים כי רב טוב צפון

The Temple
 UNIVERSITY CIRCLE AT SILVER PARK
 CLEVELAND, OHIO 44106
 TELEPHONE: 791-7755

MILTON MATZ
 ASSOCIATE RABBI

DANIEL JEREMY SILVER
 RABBI

LEO S. BAMBERGER
 EXECUTIVE SECRETARY

LAWRENCE A. FORMAN
 ASSISTANT RABBI

The Organization

We are at the summit. And from the summit we are gazing at a sight of pleasure and hopes for the valley, that stretches out before us. And the valley is not straight, lit up, green, fenced in by rivers, but rather wrapped in darkness and heavy clouds, filled with obstacles, and ---

And for the lonely wanderer who is still not accustomed to thorns and stumbling blocks, storms and tempest, this road is difficult & wearisome. And at times when the gloom overcomes him and he is surrounded by darkness and his world is despair & strangulation, then thoughts of sadness, grief, and gloomy despair begin to enter his soul and a quiet sorrow begins to pierce his heart, to flutter, to spread out. And then, a then, quiet

voice calls to him: All of you!
Return unto your way, wanderer,
healer of grief — it is not for you to
climb our rugged mountains, not for
you is the summit — return.

But we did not return.

However, our existence was
different. Who knew the struggles
and conflicts of the group, its
battles and contacts, the idleness
of the local groups and their lack
of earnestness in taking part in ~~the~~
our work, the strong opposition
of our enemy, our difficult future —
all of these weakened our spirit
but did not dishearten us. And now
after ~~the~~ magic evolution and ^{difficult} program,
our organization stands ready and
prepared to continue ^{its work + labor} with
more devotion and greater strength.

Many organizations now exist whose
aims agree with our aims and
many more will be organized, but
this organization was the first that

UNIVERSITY CIRCLE AT SILVER PARK

TELEPHONE: 791-7755.

LEO S. BAMBERGER
EXECUTIVE SECRETARY

Exemptness and cruel despair then ruled in our camps. The youth, the youth of our people, the juice, the sweet wine of our people, who should be its fighters and vanguard were false to it, and idled away their existence and the character of their lives was varied and spotted. And the hope of our people was ~~dimmed~~ demanded of it was demanded even before it was

extinguished.

And then - at that very time, our
boat began to sail in the sea
of life. Many waves and gales
threatened our existence. Many storms
and tempests tossed our boat -
but, ever - - we reached the shore.
We now stand at the top of the
summit.

Translated by
Fidelia Barber (Mrs. David)

